

som dog selv havde gennemgaaet en Del, havde jo ogsaa forleden undrende spurgt, hvorfra dog Moderen havde faaet denne næsten overmenneskelige Kraft til med sit svage Legeme at bære alle Skæbnens tunge Tilskikkelser uden engang at klage.

Ja, hvorfra havde hun faaet den? Hvilken indre Kraft havde i det hele bjerget den ældre Slægt saa nogenlunde frelst gennem Datidens Ulykker, gennem Krigsaarenes frygtelige Ophidselse og den dødlignende Lamhedstilstand, der fulgte efter, ... gennem hele denne blodige Sammenstyrtning, paa hvilken Moderens Lidelseshistorie var som et gribende Sindbillede?

For sit eget Vedkommende havde Moderen ikke været i Tvivl om Svaret. Han huskede et Ord, hvortil hun i Samtaler idelig kom tilbage:

Det er jo dog, o Herre Krist!
min Ære ej, men din forvist!

... Han rejste sig op med en heftig Kuldefornemmelse og begyndte at gaa op og ned ad den lange Løbemaatte, der var lagt langsad Dækket. Men han følte sine Ben som Sandsække, og hans Hoved var saa tungt af de sidste Dages Sindsbevægelser, at han hurtig maatte sætte sig igen.

I det samme kom Styrmanden ned fra Kommandobroen og stillede sig op i Nærheden af ham i den tydelige Hensigt at indlede en Passiar. Han gjorde Per opmærksom paa en Række Baadfartøjer, der laa og vuggede paa Dønningerne med slappe Sejl, og fortalte, at det var Flynderfiskere, som drev hjemad med den sydgaaende Strøm fra Bankerne omkring Anholt.

Per svarede kort: „Ja saa.“

Han var kommen til at tænke paa det Brev, Moderen havde efterladt til ham, og paa Pakken, der rimeligvis indeholdt Faderens Ur. Han vidste ikke, hvorledes han skulde faa Mod til at læse det Brev. Han vilde saa gerne kunne tro, at Moderen dog ikke havde været helt uforstaaende; — men der havde været noget i Eberhards Blik den foregaaende Dag, som i den Henseende ikke varslede godt.

Han rejste sig atter, paany gennemmisnet af en pinefuld Uro, saa han ikke kunde holde sig stille.

„De skulde hellere ta' og lægge Dem,“ sagde nu Styrmanden og gik ham tættere ind paa Livet med Hænderne i Lommerne. „Det er Fanneme for koldt at slibe den af her overdæks.“